

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.439 van 25 november 2024
in de zaak A. 238.237/VII-41.879**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 januari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 282.047 van 16 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.296 van 17 maart 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Victoria Moretus, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 11 augustus 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 14 september 2022 tekent verzoekster tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 december 2022 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekster niet wordt erkend als vluchteling en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van het recht van verdediging, van “artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en de omkering van de bewijslast” en van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een eerste middelonderdeel merkt verzoekster op dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd dat zij in Somalië werd onderworpen aan eerdere vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, a) en f), van de vreemdelingenwet en dat het om foltering ging. De verwerende partij betwistte de eerdere vervolging en foltering niet. Het gaat om vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III, gevolgd door desinfibulatie in België voor de geboorte van verzoeksters dochter. Ingevolge de ondergane VGV en de geboorte van verzoeksters dochter, was de verwerende partij op de hoogte van verzoeksters infubulatie en desinfibulatie. De verwerende partij was op de hoogte van het risico op herinfibulatie en verzoekster heeft op dit risico gewezen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster verwijst naar haar argumentatie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet

had toegepast en niet was nagegaan of er goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke vervolging zich niet meer zou voordoen.

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de ondergane VGV inderdaad niet betwist. Waar verzoekster heeft opgeworpen dat de verwerende partij niet is ingegaan op de hersteloperatie, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat van haar wordt verwacht dat zij van meet af aan een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet en alle relevante elementen aanbrengt, alsook dat verzoekster geen attest aanbrengt waaruit blijkt dat zij een hersteloperatie heeft gepland. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou verzoekster niet hebben verklaard dat zij tot op heden worstelt met de gevolgen van de ondergane VGV. Verzoekster laat echter gelden dat zij op het commissariaat-generaal letterlijk heeft verklaard dat zij een zware VGV heeft ondergaan en daar nog steeds last van heeft. Zij heeft het gehoorverslag als dusdanig ook geciteerd in haar beroepschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “miskent het gehoorverslag als stuk”. Verzoekster begrijpt niet hoe de stelling in het bestreden arrest dat van haar van meet af aan een waarheidsgetrouw relaas mag worden verwacht, een dienstig antwoord kan vormen op haar grief dat ze aan de asielinstantie te kennen had gegeven dat ze niet enkel haar dochter wenste te beschermen tegen genitale verminking, maar daar zelf ook onder lijdt en opties bekijkt om hieraan tegemoet te komen.

Verzoekster vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met de verwerende partij vaststelt dat zij noch bij aanvang, noch bij het gehoor een risico op herinfibulatie heeft opgeworpen en dat dit een *post factum*-verklaring betreft. Anders dan het bestreden arrest laat uitschijnen, heeft de verwerende partij evenwel nooit geargumenteed over dit risico. Verzoekster had wel degelijk haar vrees kenbaar gemaakt en dat risico ingeroepen. Zij had immers bescherming gevraagd voor haar dochter tegen VGV, wat wil zeggen dat zij beseft hoe gevaarlijk en ingrijpend dit is. Maar zelfs indien dit niet het geval was geweest of zelfs wanneer een verzoeker ervoor kiest om zich

niet op een bepaald risico te beroepen, moet een asielinstantie, wanneer er, zoals in dit geval, een algemeen gekend risico is, op eigen initiatief een onderzoek naar dat risico voeren. Volgens verzoekster schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM. De verplichting om te onderzoeken of er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet zou worden onderworpen aan verdere vervolging en de omkering van de bewijslast, vallen niet te verzoenen met de stelling in het bestreden arrest dat verzoekster niet duidelijk een vrees voor verdere daden van vervolging zou hebben ingeroepen. Verder begrijpt verzoekster niet hoe een *post factum*-verklaring iets zou afdoen aan de aard of de omvang van het risico dat zij loopt, laat staan aan de omkering van de bewijslast.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat, of onder welke omstandigheden, zij bij een terugkeer naar Somalië een herinfibulatie zou ondergaan en dat er goede redenen voorhanden zijn in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat zij bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV, acht verzoekster de voormelde bepaling geschonden. Het is niet aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij een herinfibulatie zou ondergaan, maar aan de asielinstantie om aan te tonen dat er goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet zal worden onderworpen aan verdere vervolging. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt geoordeeld dat, eens is komen vast te staan dat een verzoeker feiten van vervolging of ernstige schade heeft ondergaan, artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en het principe van de omkering van de bewijslast toepassing vinden. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoek om internationale bescherming in dergelijk geval eerst opnieuw aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet toetst en afwijst, om vervolgens artikel 48/7 van dezelfde wet buiten beschouwing te laten omdat het verzoek niet voldoet aan de voormelde artikelen 48/3 en 48/4, miskent hij het beginsel van de omkering van de bewijslast. Door te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, of onder welke omstandigheden, zij bij een terugkeer naar Somalië herinfibulatie zou

ondergaan, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een toetsing aan artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster ziet niet in hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden verondersteld te hebben aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen als er “geen snipper landeninformatie” wordt toegevoegd die daarop betrekking heeft.

5. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel verwijst de verwerende partij in de memorie van antwoord naar en citeert zij uit de motieven van het bestreden arrest. Volgens haar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters argumentatie, is hij van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt ten gevolge van haar VGV en de gevolgen ervan een gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Somalië, dat er goede redenen zijn in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer van VGV zou worden en dat haar terugkeer in grote mate louter hypothetisch is, aangezien haar dochter als vluchteling werd erkend.

Op verzoeksters kritiek dat het gehoorverslag als stuk wordt miskend in het bestreden arrest, antwoordt de verwerende partij dat het feit dat verzoekster nog “last” heeft van haar VGV nog niet wil zeggen dat zij “worstelt” met de gevolgen ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon bijgevolg op goede gronden vaststellen dat uit de elementen die door verzoekster tijdens de administratieve fase aan het licht werden gebracht niet blijkt dat zij tot op vandaag “worstelt met de gevolgen van haar FGM”.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij niet kan begrijpen op welk vlak zij niet waarheidsgetrouw zou zijn geweest over de eerder ondergane vervolging en de beschermingsnood die voortvloeit uit het risico op VGV, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit ook niet duidt, gaat zij volgens de verwerende partij uit van een onjuiste lezing van het arrest. Verzoekster voerde in

haar beroepschrift aan dat rekening moet worden gehouden met de hersteloperatie bij het beoordelen van haar vrees voor vervolging, aangezien deze lijnrecht ingaat tegen de Somalische cultuur. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt die kritiek door eerst aan te geven dat de ondergane VGV niet wordt betwijfeld. Hij gaat verder in op de kritiek als zou de verwerende partij niet hebben voldaan aan de op haar rustende onderzoeks- en samenwerkingsplicht door niet verder in te gaan op de hersteloperatie. In het bestreden arrest wordt echter nergens gesteld dat verzoekster niet waarheidsgetrouw zou zijn wat betreft haar leed door de eerder ondergane vervolging en de beschermingsnood die voortvloeit uit het risico op VGV.

Wat verzoeksters kritiek betreft op de vaststelling dat zij het risico op herinfibulatie niet van bij aanvang noch tijdens het gehoor heeft opgeworpen en dit bijgevolg een *post factum*-verklaring betreft, merkt de verwerende partij op dat de vaststellingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steun vinden in het dossier van de zaak. Al maakte verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud melding van het feit dat zij VGV heeft ondergaan waarvan zij nog steeds last heeft, zij koppelde daaraan geen enkele vrees voor vervolging, noch maakte zij melding van haar vrees voor herinfibulatie bij een terugkeer. De verwerende partij wijst erop dat een verzoeker om internationale bescherming op grond van artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Anders dan verzoekster beweert, kan uit de vraag om bescherming voor haar dochter tegen VGV niet worden afgeleid dat zijzelf een vrees voor herinfibulatie zou hebben ingeroepen. Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij nooit heeft geargumenteed over dit risico, gaat zij er volgens de verwerende partij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook rekening kan houden met de opmerkingen die partijen ter terechtzitting maken. Zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte stelt dat hij de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing bijtreedt, kan dit de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

Waar verzoekster voornamelijk tracht aan te tonen dat haar vrees omwille van een VGV, haar wens om een hersteloperatie te ondergaan en haar vrees voor desinfibulatie en herinfibulatie gegrond zijn, behoort dit volgens de verwerende partij niet tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter. In de mate dat verzoekster meent dat zij wel vervolging of een risico op ernstige schade vreest bij terugkeer naar Somalië, komt het de Raad van State niet toe die beoordeling, die tot de grond van de zaak behoort, over te doen.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekster uitgaat van een onvolledige lezing van het bestreden arrest waar zij aanvoert dat het bestreden arrest enkel stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, of onder welke omstandigheden, zij bij een terugkeer naar Somalië VGV zou ondergaan. De verwerende partij verwijst naar de overwegingen van het bestreden arrest, op basis waarvan volgens haar op wettige wijze kon worden geoordeeld dat er goede gronden zijn in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat de bedoelde vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Die feitelijke beoordeling behoort verder tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate dat verzoekster hekelt dat de verwerende partij geen landeninformatie heeft bijgebracht over VGV in Somalië, gaat zij voorbij aan de devolutieve werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overigens verwijst verzoekster naar en citeert zij uit objectieve landeninformatie, die bijgevolg deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het eerste middelonderdeel.

Het verweer dat verzoekster niet aannemelijk zou maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij haar terugkeer en dat er goede redenen zouden zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw het slachtoffer zou worden van dezelfde genitale verminking, vormt volgens verzoekster geen effectief antwoord op haar grief, maar toont nogmaals de miskennen aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat er ook aan voorbij dat het voor de toepassing van die bepaling niet moet gaan om exact dezelfde soort vervolging. De verwerende partij gaat uit van dezelfde foutieve redenering waar zij erop wijst dat verzoekster zich beperkt tot het louter aanhalen van een hypothetische vrees. Het argument dat “last” hebben van de gevolgen van de besnijdenis niet hetzelfde betekent als ermee “worstelen”, is niet ernstig gezien beide formuleringen hetzelfde inhouden. Verzoekster vindt dat zij voldoende eenduidig is geweest in haar wens dat zij wil beschermd worden tegen verder leed dat in de lijn ligt van haar VGV en ook haar dochter wil beschermen tegen dergelijk leed. Wat de vermeende *post factum*-verklaring betreft, benadrukt verzoekster dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet nergens bepaalt dat de vrees voor vervolging slechts gegrond zou zijn voor zover deze expliciet en eenduidig is geuit bij de eerste vraagstelling. Maar ook als die bepaling niet van toepassing zou zijn, is het volgens verzoekster niet zo dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien de vrees voor een behandeling die men bij een terugkeer dreigt te ondergaan wordt geuit bij de eerste gelegenheid. Evenmin bestaat een risico op vervolging of ernstige schade slechts of kan het enkel aanleiding geven tot bescherming voor zover dit risico niet *post factum* of na reflectie werd ingeroepen. Ook in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt dit niet zo bepaald. In het geval van verzoekster is het bovendien geen kwestie van geloofwaardigheid van haar relaas. De feiten staan immers niet ter discussie. Verzoekster heeft hier desinfibulatie ondergaan en loopt een objectief risico om bij een terugkeer een herinfibulatie te ondergaan, ongeacht de stand van het geding waarin dit risico wordt ingeroepen. Verzoekster kan overigens geen afstand kan doen van haar recht om tegen ernstig gendergerelateerd geweld te worden beschermd door dit niet op het eerste nuttige moment te hebben ingeroepen in voor de verwerende partij geschikte bewoordingen. In dit verband wijst verzoekster er

nog op dat haar dochter wel bescherming heeft gekregen tegen het gendergerelateerde geweld terwijl zij die vrees niet heeft geuit. De stelling van de verwerende partij dat de medische gevolgen en problemen buiten het bestek van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet vallen, is allerm minst evident. De gevolgen van foltering zijn immers eenduidig verbonden met de foltering en staan niet op zich. Voorts vraagt verzoekster niet dat de Raad van State zich zou uitspreken over het effectieve risico dat zij loopt bij een terugkeer naar Somalië. De kern van verzoeksters betoog is net dat de asiendiensten dat risico onvoldoende grondig hebben onderzocht en dat zij de bewijslast en artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet correct hebben toegepast en niet effectief hebben geantwoord hebben op verzoeksters grieven.

Beoordeling

7. In de uitgebreide uiteenzetting van het eerste middelonderdeel voert verzoekster onder meer aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 48/7 van de vreemdelingenwet wel vermeldt, maar dat hij “niet verduidelijkt wat de goede redenen dan zouden zijn” om te besluiten dat de vervolging niet meer zal voorkomen in de toekomst. Volgens verzoekster stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter “dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar Somalië zou worden herbesneden”, wat een “toetsing [...] aan artikel 48/3” van de vreemdelingenwet inhoudt. Steeds volgens verzoekster is het “niet aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij zou worden herbesneden”, maar “aan de asielinstantie om aan te tonen dat er goede redenen voorhanden zijn [die doen besluiten] dat dit niet gaat gebeuren”.

8. Naar luid van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond

is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, waardoor de asielinstantie, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

9. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending aangevoerd van onder meer artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Zij heeft daarbij gesteld dat zij het slachtoffer is geweest van VGV van het type III, dat vrouwelijke genitale verminking “foltering [uitmaakt] onder artikel 1 van het Anti-Folterverdrag” en dat de Franstalige kamers bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genitale verminking type III erkennen als “een extreme vorm van genitale verminking en een bijzonder ernstige vorm van vervolging die uiterst schadelijke en herhaalde gevolgen kan hebben in het leven van een vrouw”. Verzoekster concludeerde dat zij dus “reeds eerder het slachtoffer van vervolging” werd, zodat een “omkering van de bewijslast” geldt.

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest in op de “gegronde vrees voor vervolging [die verzoekster] koestert wegens haar reeds ondergane vrouwelijke genitale verminking” en is “van mening dat verzoeksters VGV type 3 inderdaad niet betwijfeld wordt”. Hij betwist niet dat het om een vorm van foltering gaat, noch dat de Franstalige kamers het desbetreffende type verminking erkennen als een “extreme vorm van genitale verminking”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve aanvaard dat verzoekster het slachtoffer is geweest van een daad van vervolging of dat zij ernstige schade heeft geleden in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de in artikel 48/7 van die wet vervatte omkering van de bewijslast van toepassing is. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt overigens uitdrukkelijk de toepassing van deze laatste bepaling waar hij in het bestreden arrest overweegt dat er “*in casu* goede redenen voorhanden zijn in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV”. Net omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toepassing van het voornoemde artikel 48/7 aanvaardt, kan de verwerende partij zich niet dienstig beroepen op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet. Met de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat er een duidelijke aanwijzing voor een gegronde vrees bestaat en dient hij het tegendeel van dit weerlegbaar vermoeden aan te tonen. Dat verzoekster haar vrees voor vervolging niet in een eerder stadium had gekoppeld aan het risico op herinfibulatie, doet er niets aan af dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de VGV, en dus het bestaan van de eerdere vervolging, heeft erkend, zodat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Waar verzoekster stelt dat zij het risico loopt gedesinfibuleerd en herbesneden te worden in het kader van een huwelijk of geboorte en dat haar kans op herbesnijdenis verhoogd is wegens het feit dat zij terugkeert uit een Westers land, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster, die voorhoudt in 2015 en 2017 ook te zijn bevallen en pas in september 2020 haar land van herkomst zou hebben verlaten, in verwachting van haar dochter I., noch bij aanvang van de procedure, noch gedurende het persoonlijk onderhoud enige vrees om te worden herbesneden heeft geponeerd. De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoekster een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar VGV of de gevolgen daarvan. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig, gezien elke zaak op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoekster maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou

worden herbesneden. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.”

Met de overweging dat verzoekster “niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar VGV”, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbij aan de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet met het weerlegbaar vermoeden van de gegronde vrees voor vervolging. Hij besluit integendeel dat de vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt, wat een beoordeling veronderstelt in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de enkele vaststelling dat verzoekster, niettegenstaande zij na in 2015 en 2017 te zijn bevallen pas in 2020 haar land van herkomst heeft verlaten, “noch bij aanvang van de procedure, noch gedurende het persoonlijk onderhoud enige vrees om te worden herbesneden heeft geponeerd”, blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of er “goede redenen” zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Met de beoordeling dat “het verweer van verzoekster” betreffende het risico om gedesinfibuleerd en herbesneden te worden in het kader van een huwelijk of geboorte en betreffende haar verhoogde kans op herinfibulatie wegens het feit dat zij terugkeert uit een Westers land, “niet wordt aangenomen” en de beoordeling dat verzoekster “op generlei wijze aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden”, om daaruit “derhalve” te concluderen dat er “in casu goede redenen voorhanden zijn in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV”, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijslast inzake het feit of de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, ten onrechte bij verzoekster.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent op die wijze artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en de uit de toepassing van die bepaling voortvloeiende omkering van de bewijslast.

12. Het eerste onderdeel van het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 282.047 van 16 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vijftientwintig november tweeduizend vijftientwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams